

Číslo jednací: 19A 4/2021 - 25

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce : O. T.
státní příslušnost Ruská federace
zajištěn T u B

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2021, č.j. KRPA12199-12/ČJ-2021-000022 - ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zajištěn za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že žalovaná nesprávně posoudila naplnění podmínek pro zajištění co do možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, když žalovaná nepřihlédla ke všemu, co uvedl žalobce. Za rozhodné žalobce považuje, že v ČR žije již několik let, kdy poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany. Během těchto let se nedopustil žádného protiprávního jednání, na území ČR pracoval a vedl řádný život. Není zřejmé, z jakého důvodu dochází žalovaná k závěru o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu, když na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedla: *„Cizinec, aby se vyhnul nucenému vycestování, podal účelově žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy následně nevycestoval a ode dne 23. 5. 2019 do dne 28. 6. 2019 tak již mařil výkon správního vyhoštění.“* První řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo vadné z důvodu procesního pochybení při doručování výzvy k převzetí rozhodnutí, jak vyplývá z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2019, č.j. 17 A 149/2019 – 36, z něhož je zcela zřejmé, že se žalobce vědomého porušování právních předpisů nedopouštěl. Žalobci tak nelze klást k tíži nezákonné zajištění. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že si na adrese P., P., pronajímá byt 1+1, a na této adrese byl rovněž hlášen k pobytu. Na pracoviště žalované se žalobce dostavil dobrovolně s cílem vycestovat.
3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že k zajištění přistoupila z důvodu opětovného nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce. Žalovaná však zcela pomíjí, že žalobce svou situaci řešil (ačkoli se může zdát, že pozdě), žalobce nemohl území ČR opustit bz vydaného výjezdního příkazu. Z nevědomosti žalobce, která jej nikterak neomlouvá, však nelze bez dalšího vyvozovat úmyslné porušování právních předpisů a rozhodnutí.
4. Závěrem žalobce dodal, že za dané situace nebude mít možnost před odletem navštívit svůj byt, odvést si svůj majetek a vyřešit další běžné záležitosti (ukončení smluv o nájmu bytu, rozloučení s osobami blízkými).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyla nucena na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Ze strany žalované bylo zjištěno, že žalobce není na jím deklarované adrese pobytu P., P., oficiálně přihlášen. Za relevantní nelze považovat taktéž tvrzení žalobce, že z území České republiky nevycestoval pouze na základě nevědomosti o nelegálnosti svého pobytu, neboť dle rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016 - 21, *„Není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že*

byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky."

6. Pobytová historie žalobce jasně svědčí o porušování právních předpisů na území České republiky. Dne 7. 8. 2018, pod č. j. KRPA-295393-19/ČJ-2018-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, kterým byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let s dobou k vycestování do 30-ti dnů od nabytí právní moci (právní moc dne 21. 2. 2019). Žalobce však v jemu stanovené době z území České republiky nevycestoval a dne 18. 9. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájené dne 18. 9. 2018 bylo pravomocně ukončeno dne 23. 5. 2019 nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, o neudělení mezinárodní ochrany vydaného dne 30. 4. 2019, vedené pod č. j. OAM-803/ZA-ZA11-ZA10-2018. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, která byla dne 15. 6. 2020 soudem zamítnuta. Následně žalobce podal kasační stížnost, která byla dne 22. 10. 2020 rozsudkem Nejvyššího správního soudu zamítnuta a rozhodnutí o neudělení azylu nabylo právní moci dne 26. 10. 2020. Žalobce byl povinen podle ustanovení § 54 odst. 2 zákona č. o azylu vycestovat z území do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do dne 25. 11. 2020, kdy se stalo rozhodnutí vedené pod č. j. KRPA-295393-19/ČJ-2018-000022 vykonatelné. Žalobce však z území České republiky nevycestoval a nadále na území pobýval v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce si sám svým přístupem a opakovaným nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle správního vyhoštění, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území.
7. Dle názoru žalované, měl žalobce dostatek času území České republiky opustit v jemu stanoveném termínu, a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy dne 7. 8. 2018 pod č. j. KRPA-295393-19/ČJ-2018-000022 rozhodla tak, že uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 24 měsíců s tím, že počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Žalobci byla stanovena doba k vycestování do 30ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dále bylo rozhodnuto, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Z odůvodnění se podává, že se žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně od 27. 9. 2016 do 7. 8. 2018, tj. 680 dnů, kdy byl zajištěn. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí odvolal a o odvolání rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 5. 2. 2019, č.j. CPR-29362-2/ČJ-2018-930310-

V230, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Na uvedeném rozhodnutí je vyznačena doložka právní moci dne 21. 2. 2019.

10. Dne 12. 1. 2021 se žalobce dostavil na místní součást odboru cizinecké policie ve věci řešení svého pobytu a téhož dne byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii, neboť zde bylo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně.
11. Dne 12. 1. 2021 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že nevycestoval, neboť měl vízum strpění do 2. 1. 2021. Vycestovat se nesnažil, neboť čekal na vyřízení azylového řízení, připustil, že rozhodnutí již obdržel, ale až měsíc poté, co bylo doručeno advokátovi. Bydlí na adrese P., kde má uzavřenou nájemní smlouvu. Dále uvedl, že peníze na složení záruky nemá a momentálně ani nepracuje.
12. Dne 12. 1. 2021 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a stanovila dobu zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 7. 8. 2018 pod č. j. KRPA-295393-19/ČJ-2018-000022, ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 5. 2. 2019, č.j. CPR-29362-2/ČJ-2018-930310-V230, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 24 měsíců s tím, že počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 21. 2. 2019. Dne 18. 9. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019 žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělilo. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020, č.j. 4 Az 35-2019 – 118, zamítl. Nejvyšší správní soud pak dne 22. 10. 2020 kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu odmítl a rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 10. 2020. Žalobce tak byl povinen podle § 54 odst. 2 zákona o azylu vycestovat z území ČR do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do 25. 11. 2020. Žalobce uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval a z území ČR nevycestoval. K tomu žalobce uvedl, že rozhodnutí soudu ve věci mezinárodní ochrany dostal od svého advokáta až měsíc poté, co bylo advokátovi doručeno. Ani poté však neučinil žádné kroky k vycestování s tím, že zde může pobývat na základě víza strpění do 2. 1. 2021.
13. Žalovaná odůvodnila nutnost zajištění žalobce tím, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, čehož je důkazem uložené správní vyhoštění, které bylo vydáno 7. 8. 2018. Žalobce měl dostatečnou dobu na zajištění si všech záležitostí k vycestování. O skutečnosti, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, podle svých slov věděl, nečinil však žádné kroky k vycestování. Z jednání žalobce je tak zřejmé, že z ČR nehodlá dobrovolně vycestovat, proto též podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, aby se uloženému vyhoštění vyhnul.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
18. Rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, zdůraznil, že „volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem

vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

19. Výše uvedené závěry pak lze pro projednávanou věc shrnout tak, že volba zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude pravidlem, paušálně však nevylučuje možnost použití zvláštního opatření, i když se bude jednat o situaci spíše výjimečnou, neboť cizinec již porušil pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán po zvážení osobních, majetkových a rodinných poměrů cizince, charakteru porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadního chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, objektivně posoudí, zda by uložení opatření za účelem vycestování splnilo svůj účel.
20. Správní orgán výše popsaným judikatorním závěrům dostal, byť s podstatnými výhradami. Nejprve nutno přisvědčit námitce žalobce, že nelze vyvozovat žádné negativní závěry z jeho předchozího zajištění, neboť toto bylo Krajským soudem v Plzni zrušeno. Z evidenční karty žadatele se podává, že byl žalobce sice dne 17. 1. 2019 rozhodnutím ministerstva ze dne 1. 7. 2019, č.j. OAM-342/LE-BA02-BA4-PS-2019, zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, uvedené rozhodnutí o zajištění však bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2019, č.j. 17 A 149/2019-36, zrušeno. S ohledem na datum podání žádosti o mezinárodní ochranu (18. 9. 2018) tak závěr žalované, že „Žalobce ode dne 23. 5. 2019 do dne 28. 6. 2019 již mařil výkon správního vyhoštění.“, není správný, neboť pro takový právní závěr správní spis neobsahuje žádné skutkové podklady.
21. Shodně lze přisvědčit námitce žalobce ohledně hlášeného pobytu na adrese P., P. Na straně 7 poslední odstavec napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že měl žalobce poslední evidovanou adresu do dne 4. 7. 2017. Z evidenčního listu žadatele však vyplývá, že měl žalobce evidovanou adresu od 6. 1. 2020 do 31. 12. 2020 na adrese P., P., od 21. 2. 2019 na adrese J., P., od 1. 10. 2018 na adrese S., P., a od 25. 9. 2018 na adrese Č., P.

22. V uvedených bodech tak stav, z něž vycházela žalovaná, nemá oporu ve správním spise, což je obecně důvodem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Městský soud však dospěl k závěru, že otázka evidovaného pobytu a předchozího zajištění žalobce není pro rozhodnutí zásadní a napadené rozhodnutí ob stojí i když soud nebude k uvedeným skutečnostem přihlížet. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 92/2012-45 uvedl, že *„Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil soudu zcela mylný a nepřijatelný.“*
23. Zdejší soud má za to, že napadené rozhodnutí poskytuje dostatečné skutkové závěry pro domněnku, že bude ze strany žalobce výkon správního vyhoštění mařen, a nelze tak přistoupit k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
24. Žalovaná vyšla v daném případě ze zjištění a následné úvahy, že si žalobce byl povinnosti opustit území ČR na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění vědom, což potvrdil při svém výsledku (*„Jsem si vědom toho, že mi bylo dáno vyhoštění na dva roky“*). Žalobce pak též potvrdil, že mu bylo známo ukončení řízení o kasační stížnosti, i když uváděl, že se o tomto rozhodnutí dozvěděl až měsíc po jeho vydání. Podle § 54 odst. 2 zákona o azylu měl žalobce vycestovat ve lhůtě 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně (26. 10. 2020), tedy do 26. 11. 2020. Žalobce však nevycestoval ani k vycestování nečinil žádné kroky, z jeho jednání tak je zřejmé, že nemá v úmyslu dobrovolně území ČR opustit. Žalobce sice namítal, že měl vízum strpění do 2. 1. 2021, žalobce však nevycestoval ani do uvedeného data, které si nesprávně sám stanovil. Žalobce nečinil žádné kroky směřující k vycestování, nijak se o další postup nezajímal a dostavil se až v době, kdy již mařil výkon správního vyhoštění. Z jednání žalobce je zřejmé, že dobrovolně z ČR nevycestuje a výkonu správního vyhoštění bude mařit. Žalovaná správně poukázala, že žalobce v minulosti požádal o mezinárodní ochranu s cílem zabránit správnímu vyhoštění. Uvedená účelovost vyplývá ze skutečnosti, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, kdy mu bylo oznámeno provstupňové rozhodnutí o správním vyhoštění (rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 8. 2018, žádost o mezinárodní ochranu podal dne 18. 9. 2018), za situace, kdy žalobce pobývá na území ČR nepřetržitě po dobu 15 let a od 27. 9. 2016 neoprávněně. Při hodnocení ochoty žalobce plnit nařízená opatření za účelem vycestování nutno též přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce v minulosti pobýval na území ČR neoprávněně po velmi dlouhou dobu (680 dní), když jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až při náhodné kontrole policí. Jak bylo uvedeno výše, volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Soud shledává, že v případě žalobce zde je důvodná obava, že se bude případnému správnímu vyhoštění vyhýbat a mírnější opatření za účelem vycestování tak nelze uložit.

25. Bez významu je námitka žalobce, že v případě realizace vyhoštění ze zařízení pro zajištění cizinců nebude mít možnost obstarat si své nutné záležitosti. Žalobce o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, ví od 21. 2. 2019, tedy téměř dva roky, a od té doby, tj. po dobu 2 let, nepodnikl žádné kroky směřující k dobrovolnému opuštění ČR. Pokud žalobce tvrdí, že se na policii dostavil s cílem vycestovat, pak ani toto tvrzení není věrohodné. Kdyby měl žalobce skutečně v úmyslu vycestovat, pak mu v tom nic nebránilo a potřebné kroky k vycestování by činil ihned poté, co se dozvěděl, že jeho kasační stížnost byla odmítnuta. Žalovaná pak správně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016 - 21, podle kterého *„Není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky.“* V případě žalobce však zde nebyly žádné skutečnosti, na základě kterých by se mohl domnívat, že ke dni 12. 1. 2021 neporušuje rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalobce namítá, že nemohl vycestovat, neboť mu nebyl udělen výjezdní příkaz, pak soud poukazuje na již zmiňovaný § 54 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého je cizinec povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce tak ke splnění své povinnosti výjezdní příkaz nepotřeboval.
26. Soud neprovedl důkaz žalobcem předloženými nájemními smlouvami, neboť tyto důkazy považoval za nadbytečné. V případě, že zde je důvodná obava, že bude žalobce mařit výkon správního vyhoštění, je zajištění stálého bydlení bez významu. Nutno však podotknout, že žalobce prodloužil podnájemní smlouvu k bytu dne 8. 12. 2020, tedy v době kdy již mařil správní vyhoštění, do 31. 12. 2021, z čehož je zřejmé, že neměl v úmyslu ČR dobrovolně opustit, a to ani v jím stanoveném termínu do 2. 1. 2021. Uvedené soud uvádí nad rámec výše uvedené argumentace, neboť nájemními smlouvami neprovedl dokazování, a k těmto skutečnostem tak nelze přihlížet.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.r.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce